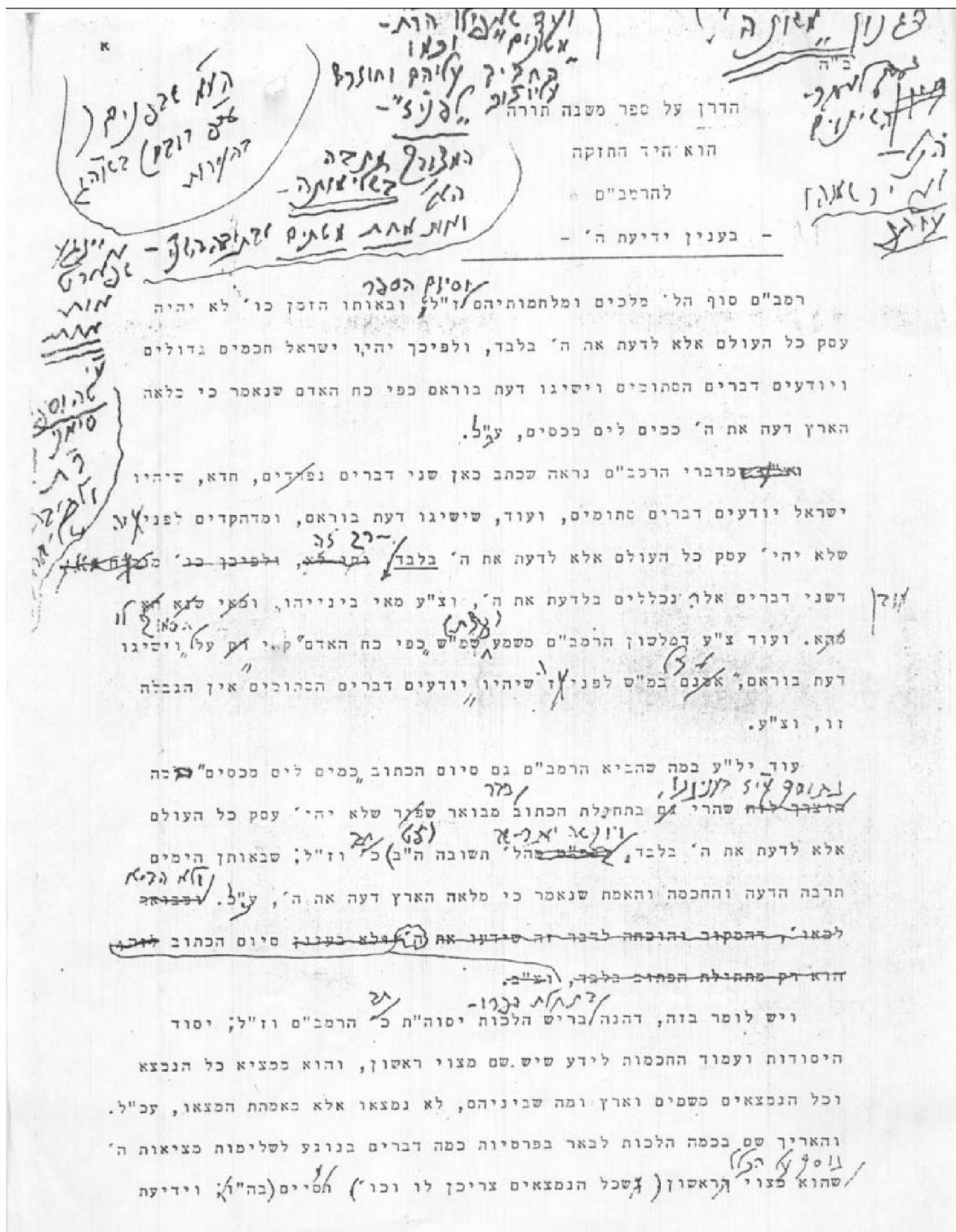

ההגהה שלפנינו היא מ"הדרן" שנערך על-פי שיחות י"א ניסן (והמשכו בתווועדיות שללא"ז)^ז
ה'תשמ"ה, עברו בני תורה.

לאחר זמן, בשנת תשמ"ה, נערכו הדברים מחדש עבור ה"ליקוטי שיחות" השבועי ונודפסו (בשילוב
עם שיחות ש"פ וארא ה'תשמ"ה) בלקו"ש חכ"ז שיחה א' לפ' יתרו (ע' 114 ואילך).

סוגנון "משונה"! גם לאחרי השינויים (?) [?] ירשמוhero עווה"פ.

ונען שאפילו הר"ת "משוניים" וכמו החביב עליהם וחוזרים עליון כו"כ
"לפניז" – המצורף מתייבה הא' – בשלימותה – ואות אחת משתיים שבתייבה
השני' – אירינגעטשפארט אוות אחדת ע"י שהו[סיפר] סימני ר"ת [ולפניז?] זה (?) .

-
-

דבר זה פצוות עשה שנאמר אנטיכי ה' אלקיין ובראה פזה דס"ל להרמב"ם דכל
הנ"ז דברים בשלימוח מציאות ה', שכתוב לפניו וזו, נכללים בת"ע זו, אלני
ספוק מה סיודע כללות עלי מציאות ה', אלא הראבנאל סידע גם פרטיהם אלן,
ובזה יתקיים המ"ע לידע את ה', ובכ"כ במוגדל עוז שם ה"א.

ונדראה בזה, דהנה בשיטת הרמב"ם דהאמנה האלקות אלק מפנין המצוות
כמ"ש במנין המצוות שבריש ספר היד ובס' המצוות ס"ע א' (וכ"ה שיטת הרמב"ן
בשיעוריו לשם א' שם), הפסח הרכ' חסדי (בכפר אור ה', והביאו האברבנאל
בספרו ראש אמונה פ"ד) בצלה, בטפח כתעת גנטה וטנטה אנטיכי אלק מזו אלק.

לפי שהמצוות היא מן המוצרף ולא חצוייר בזולח אלוקה מצוה ידוע ולזה
באשר גניהם אמונה מציאות האל מצוה, כבר גניהם אמונה מציאות האל קודמת
לאמונה מציאות האל ואין, על אלק אלק אלק אלק אלק אלק מזו
בלי מצוה וא"כ אין נצטווינו להאמין שיב שם אלוקה דלווה וזאת בעינן מקודם
אמונה במצווה מצוה זו ובבה"ג (הובא ברמב"ן שם) ס"ל בן להדייא דאין האמונה
מןין המצווה פסעם זו, יעוועי"ש.

אמונה האברבנאל שם (פ"ז ופי"ז) החזיק בדעה הרמב"ם ומבהיר שאין הכוונה
ברמב"ם כפי שהבין הרכ' חסדי שמצוות האמונה האלקות הוא שיש אלוקה למצאי,
אלא שהאלוקה בה שיבור ידענו שהוא נצוא, מציאותו הוא אחד ראשון ויזהה
שלם אשר בכל הנסיבות וכו', יעוווי"ש באורך. ובכעס זה נדראה דברייל הרמב"ם
כל הנ"ז פרטיהם במצוות ידיעת ה', וככשנו"ה, דהו חלק מצוות ידיעת ה', שביהם
נדע איך שהקב"ה הוא היותר שלא אשר בכל הנסיבות וכו', ולקיים מצוה זו
בפניו סידע עכ"פ פרטים אלו.

והנה, כבר נהבהיר בכמה מקומות (ראה פ' דרך מצוותין להזמנה צדק ספ"ב),
קוונסרם הורת הכהידות ע' 14, ובהערה שם) דיווק לשונו של הרכב"ם אלק, אמרו
ליידע שיש שם מצוי ראשון וככמו בchap במצוות ידיעת האלקות (רבב"מ שם ה'ו)
ובכמה אחדות השם (שם מה'ו) VIDUYAH דבר זה כ"ע, והוא בשום דמיון למצוה
הוא ליידע VIDUYAH מקליה וככזו שהאריך בזה האברבנאל שם, יעוווי"כ בכ'
далה"כ לא יibern צירוי על האכוננות שאינן מקונה בראשין ובחירה, אלא פ"כ

דאיין המ"ע האמונה בדברים אלו, אלא ליטודם וידיעתם שפוצה יבאה האדם אל האמונה, יעוריו"ש.

ועפי"ז יובן מה שהרמב"ם מאריך בפרק זה בראיות מהכתובים שאין הקב"ה נור וכו", ושהחומריים גשמיים שנאברו בתורה הן לפני דוחן של בני אדם וכו", דלבאו, אין מקום בס"י היד בגנינו הלכות הלבות כב"ש הרמב"ם בהקדמתו לס"י היד (וראה בארכחה בס"י ראה אכנה פ"י ס"מ), [ ] ועפס"ב הרמב"ם בסוף הקדמה הנ"ל ש"אדם קורא בחושב"ב חלה ואח"ב קורא בזה"י י"ל דבכדי שתהיי ידיעה נכונה בדרוש כוכרת לתרץ החומריים גשמיים שנאברו בתורה וכן בקשה משה וכו",] אמנם עפ"י הנ"ל י"ל בלא בון הארין הרמב"ם כבום צויה שrok בידיעת דברים אלו מתקיימת מצות ידיעת השם, סאיון מחקיינטס באמונה גריידה אלא בידיעה שכליות דוקא, וצ"ל צב"ב ידיעה היסודות המבאים בפרק ראשון של יסוה"ת, וא"ש.

והגה בכ"ז מבחן דס"ל להרמב"ם דלקרים מ"ע של האמונה האלקות איננו מספיק מה שמאבחן באמונה פשוטה ובכללות העניין גריידה, אלא מוכרת שידע גם פרשי הדברים בנוגע לשיליות מציאותו ובעיון בזיה עם ידיעה והבנה שכליות בכל הני פולני, ובמשג"ת.

ונראה دقודרו בזוהר פ' וארא (זח"ב כה, א) דאיתא שם על הפסוק וידעתם כי אני ה' אלקיכם וגוי, זוז"ל; פקודה דא קדמאת דבל פקודין וכו', לבנדע לי' לקב"ה וכו' דאייה שליטה עלאה דאייה רשות עלפה וברא עלמיין בלהו שמיא וארעה וכל חיליוון, ע"ז בדורי היח"ז בזיה (בדורי הרמב"ם) שמזויה ידיעת ה' כחיקת בעקב עלייה יריעת נקח, תנחת פרטיה, אין שמציאות ה' הוא הימחר ראנון ויוחר שלם, וכו', ונבנא בדוק לשונו הרמב"ם באלכה ראנונה שבתוכנו הנק לעת הזהר, יסוד היסודות יעכוד החכמתה (פקודה דא קדמאת דבל פקודין) ליירע כי שם מזווי ראנון" (לבנדע כי' לקב"ה) והו מפזיא בל נמא ובכל הנכזאים בקביהם וארץ ומה שבייניהם כי' (וברא עלמיין בלהו שמיא וארעה ובכל חיליוון).

גם ב"כ הרמב"ם (בhalca ה', סס) וו"י. רבוזי הזה הוא אלקי העולם אדורו

ראה במפרשי היד שציינו בכ"מ המקור לדבריו בזוהר אף שבה?? לא הזכירו בין הספרים שהםם אסף(?) וכמו' ההלכות.

77ל

כל הארץ", הוא בعينו ~~הזהר~~ השם שכחוב, دائم שטיחא עילאה דאייה
רבון עלמא.

55

ואין להזכיר דבר זה ילייך מקרא דוידעתם כי אני ה"א ולא מאנבי ה"א
כמ"ש הרמב"ם, ^{כבודה} מיררי בהא שבסה רבינו לימד ^{ישראל עניינו ידיעת}
^(אי"ל-ק"ג וק"י במלוא) השם קודם יציאת מצרים כדי שיאמינו בכל אינזון ניסן וגבורן דעבך לו
במצרים (ככ"ש בזוהר שם, ועי' בניצוצי זהר שם) ועשה כן לקיים מה שנאמר

וזו ידעתם כי אני ה"א, אבל הוא דברינו ~~אנן~~ לקיים מזוזה ידיעת ה' אי"ל ג"ג
שנאם קרא דוידעתם בו, אלא מדנו^תוטינו בזוזה הקב"ה ע"י משה רבינו ע"ה
בסיגני, וככובאו^תר הרמב"ם בפירוש המשנה סוף פ"ז דחולין, יעוויז".

^{14ג}
והציווי שנצטוו אז על האמנת האלוקות הוא אנכי ה' אלוקון,
בזוהר גופא (ח"ג רע"מ) דף רגו, ב) וז"ל; פקדא קדמאת אנכי, פ"ב.

ונאף דלא ילפינן קודם מחרה (ואין ילפינן אופני ונדרי מזוזה

ידיעת ה' מודיעתם זו) אין זה אלא בילפוחא ^{על} עיקר הדין, כסא"ב כשי^ת
אלא בחרחה גילוי מלחה, או לימוד פרטיהם במצבה שנצטוו בפ"ח וכיו"ב,
וכבנדו"ד, ^{על} ~~ה"ג~~ ילפינן לפני מ"ח כמו שכחו האחראונים (עיין שדה
חמד כללים מערכת האל"ף כלל שכא), ועוד. ויעויזין רמב"ם סוף הל' מילה,
בדולה מילה שנכרתו עליי, י"ג בריחות מכל מצוזה החורה שנכרתו עלייהן ג' -
בריחות, הגס ~~שהי"ג~~ בריחות נאקרו כולהו לפני מ"ח והג', בריחות דתורה
נאקרו לאחרי מ"ח, ודכו"ק.)

זההנה בריש בעמ' פיסוה" מבהיר מצוח אהבתה ויראהה, וכחוב שם וזיל', והאריך היא הדרך לאהבהו ויראהו בשעה כיהבונן האדם במעשייו וברואיו הנפלאים הנודלים ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ פרד הואओב בו, לידע השם הנודול בו, ויפחד בו, ולפי הדברים האלה אני מבאר כלים וдолים ~~ומסתה~~^{במסתה} רבון העולמים כדי שהיא פחה לסייע אהוב את הסם, עכ"ל.

~~במסתה~~^{במסתה} כלשה פרקים פרסי מעשי הקב"ה וברואיו הנפלאים, פרק אחד בעניין מעשה ברכבה ושני פרקים במעשה בראשית, וסויים בביואר חילוקי הדינאים דמעשה בראשית. ~~בשוגג~~^{בשוגג} כתוב בפ"ד הי"ב וזיל', בזמן שאדם מהבונן בדברים האלה ובכtier כל הברואים בו, מוסיף אהבה למקום וחטא נפשו ויכמתה בשרו לאהוב המקום ברוך הוא, ויראה ויפחד משפלתו ודלותו וקלתו וזיל'.

וז"א ~~דרומב~~^ב בהקדמתו לפ"ז, היד שגנין ספר זה הוא, הלכות הלכות, וכאן יצא כבודנו לכאו', והאריך לבאר פרבי "מעשי וברואיו הנפלאים", ואה"ג ~~בגדי~~^{בגדי} גליון ג' ג' נא' דמצוח אהבה ומצח היראה ~~אי-תקונית-אלא~~^{אי-תקונית-אלא} ע"י החבוננות במעשה ברכבה ומעשה בראשית, וזהו הדרכ שבה ילק האדם בכדי לקיום מצוח אלו, ועדיף מצוח בבודא פרט בסוף המצווח ~~{מצוח עשה ו}~~ דאין החבוננות זו רק הקשר וחנאי שבבלעדת אין כאן קיום מצוח אלו, אלא דההבוננות הוא גוף מעשה הczוח והחפזא של מצוח אלו ~~"שנאנצווינן שנחפזוב ונהבונן בנצחינו ומאפרינו ופפלווחינו בו"~~ ועיניו הבא אהבה בהכרה" (*) אמן בכל זה אין ביואר' מעשה ברכבה וכו'

(*) ראה קנא סופרים ל情怀"ג סמ' ~~אמ' אגדות קודש לאדמו"ר מורהי"ץ ח"ג~~ ע' הכו, ד"ה להבין מצוח אהבה (נדפס בהוספות לסתמ"ץ להצ"ז ובהערות לשם ע' 408) ועוד.

וזו חלק מהמצווי או חלקו הלבות אהבה ויראה ודריניהם, אלא דהם הדברים שמצווה האדם לוחבונן בהם, בכדי לקיים מצוה (הלכות) אלו, והמצווה ^{זה} היא ³²
החובה ^{להזכיר}, ועוד חולה שדריך להחנהו עפ"י הלכה בהוראת הרופא בדרכיו
הרפואה, אבל אין הוראות הרופא עצמן חלק הלכה, וכן דעתנו מעשה מרכיבה
ובכו' שם תורת ה' מהו רשות הרופא שאיבן חלק מהתורה כלל, אבל שניותם כוין

לזה שאיבן חלק מהלבות התורה, ואין מקום בס' הלכות הלכות.

^{ז' ג' ע' נ' ג' ג'} בוטה ^{הניל} מצוח חמותה ^{הגה} שידע האדם פרסים ^{קדוד קדרהו} ולימומו
של הקב"ה, נראה דמ"ש הרמב"ם באור מעשה ברוכבה ומעשה בראשית ^{אייזר מקודם}
^{מיהני ענייני החבוניות שביהם יחוון האדם ועל ידו יוציא לאחבות ה' אלא}
^{דעותים למצוחה} ^{ז' ג'} אהוי חלק מצוחה זו, וכमבוואר בזירוש על הרמב"ם
ריש הלו' יסוה"ח זוז"ל; ונכלל חחת ידיעת חיי מצוח אלו [ליידע שים שם אלוקה,
שאיין פמו אל אחר] עניין מעשה בראשית ומעשה ברוכבה שמידיעתם יודענו הראיות
על מציאות הבורה ושהוא לבודו ראשוני וצורך כלל, עכ"ל, ספух זהה לה' ^ה
שו', פרקים אלו שיערכם למצוח ידיעת ה', ולכן בתרבם הרמב"ם בספר היד שמבלועדי
ידיעת ענייני מעשה ברוכבה וכו' (עכ"פ הכללים הנודלים שכתbam הרמב"ם) אין
מקיימת מצוח ידיעת ה'.

וישוד זה, שעניינו בע' פרקים אלו הם המכשך וחלק ממצוח ידיעת ה' מבואר
בלשון הרמב"ם בוגף בהא שמברדר (בפ"ב ה"ס-ו) איך שהקב"ה יודע עצמו וכו'
יודע הכל כו', מכיר אמרתו ויודע אותה כמו שהוא ידוע בו', הוא ידוע בו', דכ"ט
הוא בעניין ידיעת ה', כיצווין עוד בספ"ב טכ' זוז"ל; דברים אלו שאמרנו בעניין
זה בפנוי פרקים אלו כו', כל העיקרים שבסני פרקים אלו הוא הגם, מעשה ברוכבה,
עכ' ^{ג' ג' ג'} ובפ"ד כתוב: שעניינו ארבעה פרקים אלו כו', הם שבחמים הראשונים קוראים
אותם פרדים, עכ' טכ' ז' נזעה לה' שני פרקים הראשונים הם ^{לענין אחד והוא} ^{עמ' עלייה}
מעשה ברוכבה, וארבעה פרקים הראשונים הוא פרדם אחד, וארבעה ^{טלה} חלקה אֲחָת
ויהי, ^{ויהי} וחתנתו ^{וחתנתו} יתגלו ^{ויתגלו}.

^{ו' ג' ג'} א. ב' כיסוה"ח גלטת בחבה (בג"פ אלן) בהמשך לכנות האחות"ר, זה הרמב"ם ים קים

בנ"א עגנון ידיעת ה', שהפרטים המספריים זוכרים לكيום מצוח אהבה
ויראה וכו', היו נסכמים עליהם, ולכן כח סיום עגוני מעשה פרכבה ועגוני
מעשה בראשית בהפרש למצוח אהבה וכו', אף שבזונם ממצוח ידיעת ה'
והוו סיום העגונים בידיעת ה', שתחילה לכחים בפ"א-בכדי להתפרק וזה
 למצוח אהבה והיראה. (*)

ו^א ופבחן"ל שמעה בראשית ומעה פרכבה ונענו לקיים מצוח ידיעת ה',
יבואר על גבון דברי הרמב"ם סוף הל' כלבים שכח ב' דברים נאעים, שידעו
דברים חשובים וישיבו דעת בוראות, שי"ל מי מעשה בראשית ומעה פרכבה.
* דנה חלוק אופן השות בעשה בראשית לאופן השות במעשה פרכבה, כמו "ש הרמב"ם
בhall' יסוה"ח פ"ד ה"י שמעה בראשית דברים עמוקים הם אבל אינן בפערן עובך
מעה פרכבה (מצוה נטעה נפק"ם לדינן קאוון קדורשין מעשה פרכבה ומעה
בראשית-עיי"ש ה"א).

וחילוק זה איננו חילוק בכמות ואידא, שמעה פרכבה הם יותר עמוקים, אלא
שחולקים באופן איוכות השותה, שמעה בראשית כיוון שהם עגונים שבבריאת
בוגר, אפשר להיות בהם גם השותה באופן חיובי, ובלשון הפי"ג - השותה החיה.
* מא"כ מעשה פרכבה שהם קשורין קדורי הבודה, וכטבואר בפי"ב
להרמב"ם (חגיגות פ"ב מ"א) יראה גם פחיתה למ"ג) שמעה בראשית הוא חמת
השבוע ומעה פרכבה הוא חמת אלוקות, ולכן א"א להשוו מעשה פרכבה באופן לו
קחיות רק בדין שלילה, במקרה במקרה במו"ג (ח"א פג"ח ואילך) בדריכות,

(*) ונראה עוד בזה דקינה יעווין ברמב"ם שם פ"ב ה"ב שכ"ז זוז"ל והאין היא
הדרך אהבתו ויראתו, בסעה שיחבון האדם בפעשו ובראוינו הנפלאים

הגדולים בו, פיד הוא אהוב ומשבח ובפאר ומתחאה חאה ודולה לידע השם הגדול
וכו, בפ"ז שabbrו חכמים ספרדי ואחריו ז. ר. בעניין אהבה, שכחור בר אהבה
מכיר את מי שאבר ומי העולם, עכ"ל, מצוה שמע מהעוני ידיעת ה', והוא מי
ההבדר הסבוי ליידי אהבה, מי גם לאידר, ההבדר הסבוי דאלה אהבה
ה', ועפי"ז יוכח בוחר שכח פרט עגוני ידיעת ה', בהמשך למצוח אהבה
דאין זה רק כפעם דגונגעים ג"כ לקיים מצוח אהבה אל-שעוניים אלו שבירית

לע' 14

של הקב"ה אפסורי לופר רק חוארים שלילים, ולדוּבָא [כקורהין] אותו חכו,
הפי, אך שסולליו מכנו עוניינו היפך ההפך, וניגוד בשאר החוארים, ובידיעת
השלילה א"א לבא להסנה בזהות הבודה, וככזואר בפ"ג שפ"ג (פנ"ב-ב) שידיעת
השלילה הוא ג"כ יוזעה וע"י ריבוזי הפלילות קרב אל ההשנה וההוי, יותר
שורב אליו, אבל פ"ב אביזם הנטאו נשר לעלם למפלת המשנה הנברא, עיר"ש.
ועפי"ז ג"ל דמעה בראשית מהאריך בסוף הל' מלכים בסוף דבריהם בתוכית,
והיינו שהגמ' דבעזה בראשית הם בחוברים כולם ואורה, וככ"ס הרב"ב בפ"ג
ביסופה"ג ה"ג שבעזה בראשית הם בחראים בחבירים כולם צורה (כגון כלוגרים)
ובצעה נרכבה היא צורה בלי כולם (כגון כלאבים), כ"ב מידי הם בצעה בראשית
הכ דברים עוקרים כנ"ל, והכלם הוא כיון שהן חלק בתחוםה שא"א לראות הוכנים
וחסיבות-בעדי בשר, רק הם דברים נתרים ועוקרים וצריך רלה רחבה להשיגו
פי, וביאור כל הדברים על בודיו[ן] ככ"ס הרב"ב בהל' יסוה"ח פ"ד הי"א,
ולבן בגדריהם הרב"ב בהל' מלכים בסוף דברים כתובים, אבל ב"ט כוכ"ס אפשר
להיות בהם הצעה כנ"ל ולבן כוות (בלוי הגבלה) ויודעים דבריהם בתוכית.
משא"ב מעשה מרכיבה בגדריהם הרב"ב בהל' מלכים טהך הצעה דעת בוראם, דהרי
בעזה בראשיה א"א להשיג השגה אמיתת ובג"ל לעמו ג', ובן חבראו נ"ט בהאי
יסוה"ח פ"ג ה"ג (אכ"י) בעזוע לבראים וז"ל, יכרז זה שהנביאים או בראים
שראו בלאו בו, הבעל בנדאה הנבואה ודרך קדחת בו, עט, וב"ט בזוזע דעת

ה' הם המוציא-ביבוני האהבה, ויחז בהנתק האהבה וכג"ל, ועיניו בלבו:
בهل' הזוכה ספ"ג (ושם ה"ג) ויב לופר למליקת הרב"ב בצעה של בצעה אהבה,
היא לא רק הבדה וריגש שבלב, כ"א זה טפשו קשורה באהבה ה' (ל' הרב"ב
הל' תסובה שפ"ג) ונמצא שהבודה דידיעת ה' היא לא רום סימן הבבואה לידי
אהבת ה' א"א דהוי זו מלך (בוראלית) בצעה האהבה, ולמי ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'
לשון הרב"ב בפ"ד מיסוה"מ צבב וזה, ועוניינו ארבעה ברקים ארין שבכבוד
צעום הארץ וזה הנכדים הראכודים קווין; אותן פרדים, וככזואר לפניו, בנתק
ההמוציא-ביבוני והוידיעות בגדלו ה', וזה היק בצעה אל', והיינו כבון הבודה
בגדלו ה' לעמו: בצד האהבה גוזא, ובג"ל.

בוראם, וככ"ש שם פ"א ה"י שאין כח בדעת האדםandi שמדובר מנוועך וונפש להשיבו אכיהית דבר זה על בוראו עיינ"ש ובה"ט שם, ולכון כוחב בהל' מלבים וישיבו דעת בוראם בפי כח האדם דהיינו שהוא מוגבל בפי כח האדם, משא"כ במעשה בראשית שהנום שם דבריים שחומים כ"מ אפשר להיות בהם השגה אמיתית כנ"ל, ולכון אין בזה ההגבלה שהוא רק לפי כח האדם וכנ"ל. ועל) המפיכאל בחילוק אופן ההשבה של מעשה בראשית ומעשה מרכבה, יבוואר ג"כ דיווק ~~מגלו~~ הרבב"ס, בhhל', יסוה"ת פ"ג הי"א כוחב בנוגע מעשה מרכבה ואל סדרדים אלו שאמרנו בעניין זה בשני פרקים אלו כמו סיפה מן הים הם מה שבדרכם לבאר בעניין זה, ע"כ, ובנוגע למעשה בראשית/וכוחב (בפ"ד הי"ב) אול, סכל הדברים האלה שדברינו בעניין במר מדי הם, ע"כ, בגלו אפסוף שיברגנדים אלדו.

ועפ"י הנ"ל גחנא, רבנן ענייני מעשה בראשית, להיות עניינים שבבריאה גופא, לבן ה"ה בהגבלה, ככו סכל הבריאה הוא בהגבלה, ולכון הגם סכל המבואר בעניין זה ברמב"ס הוא רק כללים וראשי פרקים, שלכון מנדיר מה שכוחב בשם "כפר" (סיפה), כ"מ ה"ה במו ערך סיפה לבני דלי, שפטות הבאים בפיכנדים בדלי נזפה הוא ב"כ בהגבלה וצמצמות בדול, כמו בבפקותה בשא"ב לנקה מעשה בראשית דיק בלשונו וכוחב בסיפה מן הים, המגילה שים נק (בHALCA) מ"מ שאין להם סוף (ביבטה קבא, ורמב"ס הל' נירושין פ"ג ה"ז), הינו שהוא בריבוי בדול שנקרו און סוף, הייל שזהו חצנו רמו אל ים (*) וכמו"כ

(*) עיין הוריות, א. פנוי תלמידים שיש לך ביבשה ר"א חסמא ור"י בן נודגדא שיודען לשער כמה טפות יש בים, וא"כ איך חפוץ לקורות בים כים שאין להם סוף, כיון שלאמה יש לך גבול, י"ל בזה שביון שפ"י תורה נקרא מים שאין להם סוף, ה"ז הוכחה שהוא בריבוי בדול ב"כ שעכ"פ בשם גלויזם המושאל חפוץ לקורות מים שאין להם סוף.

ועויל' בזה עפ"י מס"כ קהלת א, ז כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא טלא, בלפייו י"ל דיוודען לשער כמה טפות כו' שפוצה משכע שיפ

הוא בענייני בעשה סרכבה שם למעלה מהנובלות וגדרי הבריאה, לבן הם
בדוגמא ליום שאין להם סוף, וכל השותינו הוא רק כפיפה בן חיים.
אַלְכֵד אֶלְקָן
בְּחִזְקִיתָה כה שבסמיך הרמב"ג סיווע הבהיר בפיהם ליום ככמים, שבזה מרפו,
שהם צלע"ל ישבו דעת בוראם בפי כל האדם, אבל מצד זה שהוא דעת בוראם
הרץ נ cedar לעולם מכוסה ונעלם ההיא למעלה מהשנת הנברא, ובזמנים ליום
מכסיהם, שלעיזים הוא נחטף בשכל רק בדרך השגה השלילה, ובג"ל באורך.
ונגען החרב בטענו וכופנו בחילונו.

 ליום גבורי. יהכנן לקרואה ביום שאין להם סוף, דאך שלפוזל יס ביום כספר נוגבל
 של ספורה, אבל בכח, בזון שהם אייננו כלל ויכולים להניע עוד כו"ב ספורה,
א"כ הרץ ביום שאין להם סוף.

בְּצִבְעֹן קָה עֲזֵזָה אָזָעָה חַזְקָה אַלְקָן קָרָא וְיָגָר, וְיָמָן (וְיָמָן)

משא"כ בהל' תשובה שאינו מקום ביאור ימוה"מ, כ"א (כשםם (דתשובה, ולכן
 אינו בפרטיות כ"כ).

ב"ה

ג

ב' הרמב"ם בהקדמת ספרו במנין המצוות על סדר הלבכות הרמב"ם וזו ליל'
ספר ראשון - אכלול בו כל המצוות שהן עיקר דח משה רבינו ע"ה וذرיך
אדם לידע אותן חללה הכהלן כבונן יחרוד השם ב"ה, וככו' וקראה שם ספר
זה - ספר המฎע, עכ"ל.

סבירא מדבריו שכחול חלה בספרו מה שיש לו דין קדימה בסדר הליטוסון.
ויעיין בהקדמה לפניהם שב' וזו ליל', אדם קורא בתרורה שכחול חלה ואח"ב
קורא בזה ויודע ממנה חוושבע פ' כולה ואיינט צריך לקרו ספר אחר בינויהם,
ע"ב. היינו דקבע סדר לימוד כל התרורה, קודם לימוד חוושבע ב' ואח"ב ספר נפ' –
הרמב"ם, ובסדר לימוד זה קבע הל' מועד לראשונה ובהז' וגופא מקבבב הל',
יסוה"ת בראשונה, שמ"ז גבאמ דס"ל לרמב"ם דylimוד הלכות אלו קודם עכ"א
רבנן. ובהל' יסוה"ת וגופא האי החיוב ללימוד ולידע לראשונה
יסוד היסודות ועמוד החכמתה, המתחבר בארבעה פרקים הראשוניים, לכל הלכות
אלו הם (וגם) חלק מצד האמונה וכמונת'.

אלא דז"ע דברך ד' מיסוה"ת הי"ג ב' הרמב"ם וזו ליל', ואני אומר שאין
ראוי לסייע בפרדס אלא מי שנחמלא ברייסו לחם ובשר כו', לידע האסוד
וחמותר כו', הויח דאביי ורבא, כו', ע"ב. עמבוואר לבאו, דין למד הלכות
אלו, פניני פרד"ס שבן פרקים אלו, עד שיזודעים הרבה מהלכות התרורה, לחם
ובשר, וביחסו יוקשה שפ" בהקדמו בסדר לימוד כל התרורה שאחורי חוושבע
לומד ספר הרמב"ם ואיננו צריך לקרו ספר אחר בינויהם וכמען לערל, נמצאת
שלפי סדר זה לומד האדם מעשה סבכיה ומעשה בראשיו לעני כל חוושבע פ' ג' –
ההוויות דאביי ורבא, שם בהקדמה כתוב אנ דספרו מתחאים לקשן ולבדול, וקסן ג' –
בודאי לא מילא בריסו לחם ובשר, ולצונגה מוחה לרמב"ם פ' – בתקדמתה,
אתה עוזב.

והביאור בזיה, דברך דינא ראיון ראיו לסייע בפרדס דין הרמב"ם והגדיר
הדבר, במ"ש אין לייל בפרדס, לא-נקרא ליסו; לכונתן בלבנטן דוגמא בארבעה

ובכללי הרמב"ם (יד [מלacci כללי הרמב"ם]) יתירה מזה שאפילה בפרט
[הענינים סומך על דבריו לפניו], אבל לא על שלalach'.

83

נכנסו לפרדס, (חגיונה יד, ב) שחייב הרמב"ם בhalbca זו לפניו אלה ג'זען, שאין ראוי לטיול, אונז אלא ג'זען ויגזען, אבל לא בליוסוד העניינים כפי שהמ"ל לאם זילג'ם ברמב"ם.

דכנייה וטיול הם שני אבות נפרדים, אך טiol בפרדס אלא ג'זען מהגנוב.

מי, שזוהה זמן אך בהפרדס מטענו שהוא שם ועד"ז בנדו"ד טiol ג'זען ויגזען בפרדס אלא ג'זען בשפטם בעניינים אלו בהתחזקנותו ואפקוקה ורחבת, ומטען

טיוולו בפרדס, אלא ג'זען בכמה מקומות בש"ס דטיוול הכוונה להילוך ש'

הענוג וכיו"ב (עיזון בפרדס ערך טiol), אלא ג'זען ויגזען וכחמי רגנסו לפרדס (חגיונה שם)

אלא זו סוף דבר שנכנסו אלא ג'זען ויגזען וה חזץ וכו' (יעוויי"ש, ובגהותה פ"ב הי"ב) ובדروس בדרכים אלו ברבים. (וראה מהITCH הרמב"ם למ"ג ממפעם זה,

שאין לדרכו במעשה מרכבה ומעשה בראשית ברבים, כוחב בפ"ג רק ראש פרקים וזה באופן של רמז כו', ע"ש.) אלה ג'זען ויגזען אלה ג'זען ויגזען אלה ג'זען ויגזען

מאתה מה בצייר הרמב"ם בפרקיהם אלו/בלי אריכות החשברה וכו' בבעשה מרכבה כחוב שאיננו אלה ג'זען ויגזען מטה מה שדריך לבאר בעניין זה, ובמעשה בראשית, אלה ג'זען ויגזען בפרק כדי, וכפברם ג'זען ויגזען בפרק כלמי ג'זען ויגזען ולא חל עליהם האיסור לדרכו בדרכים אלו ברבים, אלא ג'זען ויגזען זה כלל בגדיר טiol, ואלא ג'זען ויגזען.

אלה ג'זען ויגזען מעשה מרכבה ומעשה בראשית בכלליהם כפו שם מבוריים בד' פרקים הראשוניים בהלן. יסודה לא רק שאין זה איסור ח"ו אלא דהו מטען, וילא ג'זען ויגזען אכזרי יסוד וילא ג'זען ויגזען סינתרם קראק רב בפרק כלמי ג'זען ויגזען וילא ג'זען ויגזען חיבור ליסוד זה הוא חלה הכל כי יסוד היסודות ועופר ההסתמך הוא הידיעה בהקב"ה וכל הלכות החורה נשענים על עמוד זה, ומיטדים על עמוד זה.

א

א

א

ויה"ר של ידי העסוק עכאיו בענייני ידיעת ה', נזכה בקרוב לימוח המשיח וילא ג'זען ויגזען.

ולא יחי', עסק כל העולם אליו לידע את ה', בלבד וכו' כמים לים מכם.